

Vindt u het de moeite waard christen te zijn?

Bisschoppen van België lanceren christelijke identiteitskaart

- ID van een christen is praktisch instrument, geen officieel document
- Doopsel voortaan ingeschreven in parochie waar je gedoopt wordt
- Nieuwe wet op privacy vraagt aanpassing kerkelijke formulieren

Ilse VAN HALST

Vanaf 1 januari 2018 krijgt iedere dopeling in de katholieke Kerk een ID van een christen als herinnering aan het doopsel. Het is niet louter een instrument om te onthouden in welke parochie hij of zij het doopsel ontving, maar ook een uitgelezen kans voor gelovigen om meer uit te komen voor hun christelijke identiteit.

„De ID kadert in een hedendaagse Kerk”, verduidelijkt mgr. Herman Cosijns, secretaris-generaal van de bisschoppenconferentie. „Vandaag is christen-zijn een keuze. Onze bisschoppen hechten er belang aan dat we daarvoor uitkomen. Deze ID-kaart zegt: ‘Ik ben christen en vind dat de moeite waard.’ Onze bisschoppen willen graag dat de priester na het doopsel zo’n ID-kaart meegeeft als geschenk aan de dopeling. Want wat ons als christen het meest verbindt, is het doopsel.”

Bent u gedoopt en heeft u ook graag die ID op zak? Dan kunt u de kaart, te koop in de liturgische centra voor 0,25 euro, laten invullen op het secretariaat van de parochie waar u werd gedoopt. De christelijke ID-kaart is echter bovenal een praktisch instrument om bepaalde gege-

vens bij te houden. Dat is nodig, omdat vanaf 1 januari 2018 in alle bisdommen van ons land een nieuwe regeling in voege treedt voor het inschrijven van het sacrament van het doopsel in het doopregister. „Dat gebeurt niet langer in het doopregister van de parochie waar hij of zij woont, maar van de parochie waar hij of zij gedoopt wordt en enkel daar”, legt Cosijns uit. „Dat wordt meteen het basisregister voor die persoon als christen. Latere sacramenten worden er ook in genoteerd. De ID bundelt die gegevens als een persoonlijk geheugensteuntje. Het is geen officieel document.”

Met die nieuwe regeling voegen de bisschoppen zich naar de gewijzigde realiteit inzake parochiebezoek. „Christenen zijn vandaag veel mobieler dan voorheen. Velen kiezen ervoor in een andere parochie dan hun thuisparochie naar de mis te gaan”, verduidelijkt Cosijns. De mosterd voor de ID halen de bisschoppen in Doornik, waar al een *Carnet de vie chrétienne* bestaat.

„De bisschoppen voegen zich naar de gewijzigde realiteit”

De ID wordt aangemaakt op het parochiesecretariaat vóór het doopsel plaatsvindt, op basis van het formulier voor de initiatiesacramenten waarmee dat sacrament werd aangevraagd. Ook dat formulier werd vernieuwd en geuniformeerd voor de drie initiatiesacramenten – doopsel, eerste communie en vormsel. Er werd een privacyverklaring aan toegevoegd, waarin de betrokkenen al dan niet de toestemming geven

voor de verwerking van hun persoonsgegevens. Dat om in regel te zijn met de nieuwe Europese wetgeving op de privacy die in 2018 van kracht wordt.

Op dat formulier, weldra te vinden op Kerknet, wijzen de bisschoppen erop dat de instemming van beide ouders nodig is om hun kind te laten dopen. Nieuw is dat ze het niet langer over ‘mama’ en ‘papa’ hebben, maar over ‘persoon of personen die het ouderlijk gezag uitoefenen’. Cosijns: „Wij volgen de redenering van onze paus, dat ieder kind gedoopt mag worden als de natuurlijke ouders of zij die het ouderlijke gezag uitoefenen ervoor kiezen het christelijk op te voeren, ongeacht de situatie waarin die zich bevinden: gehuwd, gescheiden of homoseksueel. Daarmee spreken we geen oordeel uit. We stemmen ons af op de evolutie in de samenleving.”

Ook aan het huwelijksdossier wordt een privacyverklaring toegevoegd. Meteen bundelen de bisschoppen de drie bestaande formulieren ter zake in één enkel, met een duidelijk overzicht van de diverse huwelijksituaties (tussen katholieken, een katholiek en een niet-katholiek gedoopte of een katholiek en een niet-gedoopte). Tegelijk wordt het pastorale luik opgefrist met aandacht voor de gelovige beleving van het huwelijk. „In lijn met de pauselijke brief *Amoris laetitia* willen de bisschoppen werken aan een gedegen huwelijksvoorbereiding”, zegt Cosijns. „Ze schreven daarover al een pastorale brief. In het voorjaar geven ze meer inhoudelijke uitleg.”

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be



De ID van een christen ontvangen gelovigen als geschenk bij hun doopsel. © Luk Vanmaercke



STANDPUNT

Luk VANMAERCKE

Identiteit

„Hoe meer onze wereld divers en multicultureel wordt, hoe meer we praten over identiteit. Dat is normaal. Juist door dat de verschillen in de samenleving toenemen, vragen we ons af wie we zelf eigenlijk zijn. Tot daar is er geen vuiltje aan de lucht. Wanneer het identiteitsdebat evenwel leidt tot een vijandige opdeling in etnisch-culturele bevolkingsgroepen, loopt het fout. Identiteit wordt dan niet meer gebruikt om onszelf een plaats te geven, maar om de ander weg te duwen. Voorwaar een onchristelijke daad.

Een van de grootste omwentelingen van het christendom is de gedachte dat er geen volkeren meer zijn, maar enkel nog mensen. Allemaal kinderen van God en dus gelijkwaardig. Christus is dan ook gekomen voor alle mensen. „Er bestaat geen verschil tussen Jood en heiden”, schrijft Paulus in zijn brief aan de Romeinen. Afkomst speelt geen rol meer, enkel de keuze voor God heeft belang.

Mogen christenen hun geloof dan niet als een eigen identiteit zien? Natuurlijk wel, mits ze die niet gebruiken om anderen als vijanden te zien. Mogen christenen een nationale of culturele identiteit koesteren? Mogen we ons bijvoorbeeld Vlaming of Belg voelen? Uiteraard mag dat, zolang we beseffen dat alle mensen ter wereld kinderen van God zijn.

In de praktijk komt het erop aan onze wereldse identiteit niet te reduceren tot één factor. We kunnen perfect christen en Vlaming zijn en tegelijk vader of moeder, Gentenaar of Ieperling, supporter van KRC Genk of van Greg Van Avermaet, liefhebber van Chopin of van Iron Maiden, lid van het Davidsfonds of van Femma, enthousiast tuinier of modelbouwer. Hoe meer elementen onze identiteit bevat, hoe evenwichtiger we door het leven gaan.

Overigens worstelen ook mensen met een migratieachtergrond met hun identiteit. Jongeren die bijvoorbeeld afkomstig zijn uit Noord-Afrika of het Midden-Oosten presenteren zich vandaag meer uitdrukkelijk als moslim dan de eerste generatie migranten dat voorheen deed. Op zich is dat niet erg. In hun zoektocht naar een plaats in onze samenleving is een herontdekking van de eigen afkomst een normaal verschijnsel. Het wordt pas problematisch als men daarin overdrijft. De islam kan perfect in onze land gedijen, mits haar volgelingen zich inschrijven in onze westerse, diverse samenleving. Dat lukt niet altijd. Om het met een boutade te zeggen: wat katholieken te veel doen, doen moslims wel eens te weinig, namelijk relaxt omgaan met hun geloof.

We kunnen dus van elkaar leren. De ene door wat te milderen, de andere door het eigen geloof wat meer serieus te nemen.

De bisschoppen van België lanceren nu een nieuwheid om ons daarbij te helpen. Binnenkort komt er een identiteitskaart voor iedere christen. Wie gedoopt wordt, zal een ID krijgen die later wordt aangevuld bij de eerste communie, het vormsel en het huwelijk. Het wordt dus een levenslang te koesteren kaart die uitdrukt dat iemand zich rekent tot de katholieke Kerk. Een positieve uiting van de christelijke identiteit.

„Het lijkt wat op een vaccinatietaak”, merkte een collega op. Die vergelijking is nog zo dwaas niet. Via de sacramenten laten christenen zich inenten tegen belangrijke kwalen in onze samenleving, zoals egoïsme, zelfgenoegzaamheid en onverschilligheid. Welke actieve stof zit er dan in dat vaccin? Vooral liefde, aangevuld met een gezonde dosis hoop en geloof.

Zo eenvoudig werkt het natuurlijk niet. Al kan de ID-kaart er ons elke dag aan herinneren dat christenen een tegendraadse identiteit koesteren, als volgers van Jezus van Nazareth, de man die ons de onvoorwaardelijke naastenliefde voor iedere medemens meegaf. Er zijn slechtere identiteiten denkbaar. ”

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be